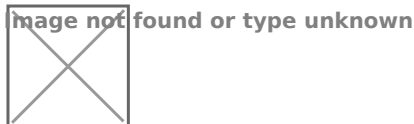

Промовисан нови број часописа „Слово“: Безумље није могло замрачити српски језички огањ, јер тај је огањ истина

Промоцијом часописа Слово за српски језик, књижевност и културу, која је одржана 10. децембра у оквиру трибине Свободијада, у ЈУ Захумље, почела је прва манифестација Дани српског језика у Никшићу. Догађај је организован у оквиру децембарског репертоара Никшићке културне сцене 2024.

Манифестацију Дани српског језика у Никшићу“ организује Невладино удружење Актив професора српског језика и књижевности из Никшића, поводом двадесет година борбе за име српског језика у Црној Гори, навела је Милица Бакрач, уредница трибине Свободијада.

„Нови број (63 – 64) часописа Слово посвећен је, како стоји у запису редакције, сјенима наших драгих колега, професора српског језика и књижевности: Вука Велаша, Станке Никчевић и Светозара Ћираковића, као и свих оних, знаних и незнаних, који су током јесени 2004. и зиме 2005. године, пет мјесеци, у знак протеста против преименовања наставног предмета Српски језик и књижевност, свакодневно шетали с нама улицама Никшића“, рекла је Бакрач.

Проф. др Драга Бојовић сматра да се и надаље ништа не помјера с мртве тачке у корист српског језика, већ се, мишљења је Бојовић, придодају садржаји који су на фону такозване монтенегристике.

„Зато је Слово, у почетку Распеће, кичма невидљивом рату за српски језик, који се наставља и који ће се, за нека будућа покољења оваплотити у видљиве резултате. И зато овај јубилеј има карактер свечаности, похвале истрајности, а истрајност на овом путу дубоко је скопчана са патњом о чему бјелодано говори сегмент посвећен јубилеју Двадесет година боси по трњу. Сликавитије не може!“, оцијенила је Бојовић.

Када се у новембру 2004. године из штампе појавио први број часописа, који је изашао под називом Распеће језика српскога, мало ко је вјеровао да ће

такав подвиг, изникао из врло трауматичне тоталитарне друштвене стварности и заснован на субверзивној платформи супростављања официјелном, од институција тадашње власти пројектованом апсурду, имати свијетле и трајне перспективе, казао је доц. др Радоје Фемић.

„Изврсност Слова, која га издваја из неизбројиве галаксије академске периодике јесте његова непоколебљива срчаност, интелектуална борбеност и спремност да се стваралачка начела примијене у пракси и јавном животу. Наведену специфичност Слова могуће је разумјети тек ако се увиди истинска тајна његове виталности, коју, уз сву професионалну скрупулозност, обезбјеђује снага народа из којег је српски језик потекао, на чијим је уснама сачуван и у доба вишевијековне османске окупације, у чијим је душама очуван жар предачког завјета и јединог надидеолошког императива – да се сачувају језик и писмо“, констатовао је Фемић.

Један од професора никшићке Гимназије који се 2004. године успротивио преименовању српског језика, пјесник Радинко Крулановић устврдио је да јесте српски језик прогањан, али није прогнан, јесте гашен, али није угашен, јесте се ућуткивао, али се није могао ућуткати.

Сенка Чоловић Шумић

Фото: РТНК

mitropolija.com